

Szoliva János

Folytatódik

Tér, idő lebeg,
semmi nesz.
Mögöttem domb talán,
vagy zöldbe tűnő madárszárny.

Átfog a dolgok íve,
felhők lógnak kék kupolán.

Záporoz a tavasz újra,
nyújtózkodnak a fák.
A történet lassú végtelen –,
folytatódik ifjúságom.

Fogy az idő

A délután közepén állok,
és fogy körülöttem az idő.
Mindegy itt vagy ott,
menni vagy maradni egyre megy –,
a szoba szétterül az utcaköveken.

Elnyúlik a téren a csönd,
váltakozó fényben a fák.
Árnyék-arcom mozdulna talán,
de nem visz tovább a láb.
Nem vár a régi otthon,
ahová élni még visszavágyom.

Mintha csak

Az idő képe,
ahogy arcát váltja a természet,
ahogy a festett fasorral díszlik a dombtető.

Csupa út nyoma lebeg,
csupa folyó mindenütt.
És mennyi híd a víz felett.

A képzelet kézfogása:
férfi és nő egymás mellett.
Asszonyi járás, kemény léptek –,
meg-megcsillan a női test.
Mintha ő,
mintha csak az elfelejtett.

A távolban talán a tenger –,
hegy mögé látom a végtelent.